

ת"פ 53170/06/14 - מדינת ישראל נגד אשרף עווים, מען עווים

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 53170-06-14 מדינת ישראל נ' עווים ואח'
בפני כבוד השופטת ג'ויה סקפה שפירא

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. אשרף עווים
2. מען עווים

הנאשמים

ב"כ המאשימה: עו"ד רועי קרדי

ב"כ הנאשם: עו"ד אברהם עימד

הכרעת דין לנאשם 2

1. הנאשם 2 (להלן גם: "הנאשם") מזוכה מעבירת האיומים.

2. הנאשם מואשם בכתב אישום מתוקן, בעבירות תקיפה הגורמת חבלה של ממש ואיומים.

3. על פי המתואר בכתב האישום המתוקן, ביום 27.6.12, סמוך לשעה 20:30, נערכה אזכרה ב"מערת גור" שבהר הזיתים. אדם שהגיע למקום ניסה להזיז ארון קבורה. המתלונן י ק העיר לאותו אדם על מעשיו והנאשם השליך לעבר המתלונן מוט ברזל שפגע ברגלו. בהמשך הנאשם היכה את המתלונן במכת אגרוף בידו השמאלית וכתוצאה מכך נגרם למתלונן סימן חבלה בידו. לאחר שהנאשמים 1 ו 2 נעצרו על רקע האירוע האמור, ובעת ששהו בתא המעצר בבית משפט השלום, החלו לקלל עצורים ששהו יחד עמם בתא המעצר. אחד העצורים, נחום ספרא, העיר לנאשמים על כך, ובתגובה איים עליו הנאשם כי ישבור לו את כל העצמות ויפרק אותו. הנאשם 1 תקף את מר ספרא והנאשם 2 אמר לו "אני אזיין אותך".

4. הנאשם 1 הואשם בכתב האישום המקורי בעבירת איומים ואילו הנאשם 2 בעבירות תקיפה הגורמת חבלה של

עמוד 1

ממש ביחס לאירוע שאירע ב"מערט גור", ותקיפה סתם ביחס לאירוע בתא המעצר, זאת הגם שעובדות כתב האישום המקורי ייחסו לנאשם 1 את מעשי התקיפה בתא המעצר. בדיון שהתקיים ביום 20.12.15 בפני כב' השופט שמעוני, במסגרת "יום מוקד" הודה הנאשם 1 בעבירת האיומים שיוחסה לו בכתב האישום המקורי, הורשע ונגזר דינו. משפטו של הנאשם 2 הוסיף להתנהל לפני. במועד שמיעת הראיות ביקשה המאשימה לתקן את כתב האישום כך שהוראת החיקוק שתיוחס לנאשם 2 בכתב האישום המתוקן תשונה מתקיפה סתם לאיומים. בקשת התביעה התקבלה וכתב האישום תוקן.

5. מרבית ראיות התביעה הוגשו בהסכמה. מטעם התביעה הוגשו הודעת הנאשם המשטרה, זכ"ד שכתב הסוהר צבי מזרחי והודעה שנגבתה ממנו, מזכרים שכתב החוקר יעקב אהרונ, הודעה ודו"ח פעולה של השוטר מוניר בדר והודעתו של המתלונן נחום ספרא. בנוסף העיד מטעם התביעה המתלונן י.ק. מטעם ההגנה העיד הנאשם בעצמו.

6. בעדות המתלונן י.ק. הוא תיאר כי הגיע למתחם הקבורה, ובמקום היו ארונות יקרים שבהם הוצבו נרות נשמה. הוא ראה את הנאשם ואדם נוסף גוררים את אחד הארונות, וארון אחר מוטל על הרצפה. המתלונן צעק לעברם תוך כדי שהתקרב למקום. באותם רגעים, הנאשם העיף עליו "ברזל של הנרות" שפגע ברגליו, הוא נכנס להיסטריה והתקשר למפקד המשטרה שעמו היה בקשר. הנאשם, אשר החזיק בקבוק של נפט, נתן לו מכת אגרוף חזקה בידו אשר גרמה לאדמומיות.

7. אני מקבלת את עדות העד, אשר תיאר את הדברים בצורה משכנעת ולא נטה להגזים. אמנם ישנה סתירה נטענת בין הודעתו במשטרה לבין עדותו במשפט באשר לשאלה האם מכת האגרוף ניתנה בזרוע השמאלית או הימנית. אציין, כי ההגנה לא הגישה את הודעת העד במשטרה, ואולם העד לא חלק על כך כי ייתכן שטעה ביד. אינני סבורה כי מדובר בסתירה משמעותית, שכן על פי הערת החוקר, שתוכנה הוגש בהסכמת הצדדים, החוקר הבחין בסימן אדום על זרועו הימנית של המתלונן וצילם את הסימן. משכך, אני מקבלת את הטענה כי העובדה שהעד טעה בשאלה באיזה זרוע קיבל את המכה, נובעת משכחה שהיא טבעית, שעה שחלפו כארבע שנים ממועד האירוע, ואין מדובר בסתירה שיש בה כדי ללמד על חוסר מהימנות.

8. שאלה מרכזית היא שאלת זיהוי של הנאשם כמי שביצע את העבירה, שעה שהנאשם עצמו טען כי לא עשה דבר. אני סבורה כי שאלה זו באה על פתרונה בשניים, הן מתוך תיאור לבושו של הנאשם על ידי המתלונן, אשר תואם את הלבוש שבו נעצר הנאשם לאחר מכן (עמ' 15 שורה 25 לפרוטוקול וכן ת/9), הן מתוך הודעת הנאשם במשטרה, אשר בה הוא מתאר דין ודברים שהיה לו עם המתלונן, לרבות העובדה כי לטענתו הזיז חתיכה של ברזל שנגעה ב"בחור החרדי" כלשונו, וכן קללות שקילל אותו המתלונן וצעקות שצעק הנאשם על המתלונן (ת/1 שורות 7-8).

9. אשר לעדות הנאשם, מצאתי קושי לקבלה בשל הסתירה המהותית בנוגע לזהות החפץ עשוי הברזל שלטענתו הזיז. בהודעתו במשטרה אמר הנאשם כי מדובר היה בחתיכה של ברזל שהיתה מונחת על הרצפה (ת/1 שורה 7), ובהמשך הודעתו שב והתייחס הנאשם לאותו חפץ כאל "חתיכת ברזל". בעדותו במשפט אמר הנאשם כי מדובר במחסום משטרתי עשוי ברזל. הפער בין השניים הוסבר על ידי הנאשם ובא כוחו באי הבנה של השפה העברית. כאן המקום לציין, כי הנאשם העיד בעברית בבית המשפט, העיר הערות תוך כדי הדיון שהתייחסו לדברים שאמרו העדים

או עורכי הדין, והתרשמתי כי שליטתו בשפה העברית טובה מאד. המילה מחסום לא היתה זרה לו והוא אמר אותה באופן טבעי המעיד על היכרות מוקדמת של המילה. יש שוני ממשי בין מחסום לבין חתיכת ברזל.

10. סתירה נוספת עולה לנוכח התיאור של הנאשם בנוגע למעשיו כלפי אותה חתיכת ברזל. בהודעתו במשטרה בשורה 36, אמר הנאשם כי דחף את הברזל בידו (ת/1 שורה 36). מיד לאחר מכן אמר כי למעשה נגע בברזל ודחף אותו באמצעות רגלו ושב וחזר על כך (ת/1 שורות 38 ו-40). לדבריו בהודעתו במשטרה, הברזל פגע במתלון והמתלון חשב בטעות שהנאשם זרק עליו את הברזל. בבית המשפט טען כי לא יודע אם המחסום נגע במתלון. מכל מקום, בעדותו בבית המשפט הנאשם נמנע מלתאר את אותו דין ודברים סוער שהיה בינו לבין המתלון ואותו תיאר במשטרה.

11. הנאשם טען גם בהודעתו במשטרה וגם בעדותו בבית המשפט, כי בידיו היתה שקית זבל שהוא יצא להשליך לפח. בדו"ח הפעולה ת/9, אשר הוגש בהסכמה, נכתב כי הנאשם אמר לשוטר שעצר אותו, כי אם היה יודע שהוא היה הולך להיעצר היה נותן לחרדי את שקית הזבל לתוך הראש, דברים אלה יש בהן כדי ללמד על עצמת התקרית בין השניים שקדמה למעצרו של הנאשם, והם אינם מתיישבים עם התיאור של הנאשם לפיו הסיט מחסום משטרתי שחסם את דרכו ונכנס לביתו, וייתכן כי המחסום נגע בשגגה בגופו של המתלון, אך מעבר לכך לא אירע דבר (עמ' 24 שורה 9).

12. באירוע נכחו, על פי גרסת המתלון, שני עדים. עדים אלה לא הובאו לבית המשפט ואף לא נחקרו, ואולם נעשו ניסיונות לאתרם ולגבות מהם הודעות כמתואר בת/4. די בדברים האמורים במזכר זה כדי להניח את דעתי בשאלה מדוע לא נחקרו עדים אלה. בהקשר זה יש לציין, כי גם הנאשם עצמו נמנע מלקרוא לנאשם 1, אשר נכח במקום, לעדות מטעם ההגנה, הגם שעדותו הייתה עשויה להיות רלבנטית לאירוע ולתמוך, לכאורה, בגרסת הנאשם.

13. אשר לטענה כי לא נתפסו מצלמות המתעדות את האירוע, הרי שהיה ניסיון לאתר סרטוני מצלמות אבטחה על ידי המשטרה, כמתואר בת/3, אלא שניסיון זה נעשה בחלוף כחמישה חודשים ממועד האירוע, וצפוי היה כי בחלוף זמן כה רב דינו להיכשל. יש טעם בטענה לפיה היה על המשטרה לנסות לאתר סרטוני מצלמות אבטחה במועד סמוך לאירוע. עם זאת, בהתאם להלכה הפסוקה בנוגע למחדלי חקירה (ראו למשל ע"פ 9536/11 ג'מיל סרור נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו 16.9.14]), ולנוכח טיבו של האירוע שנמשך שניות ספורות, ומשעה שבמקום נכחו אנשים רבים, לא מצאתי כי העובדה שלא נעשו ניסיונות לאתר את סרטוני האבטחה בסמוך למועד האירוע יש בה כדי לפגום במארג הראייתי שהציגה התביעה או לקפח את הגנתו של הנאשם.

14. לנוכח האמור לעיל, אני מקבלת את גרסת המתלון וקובעת כי הנאשם זרק לכיוון המתלון חתיכת ברזל ובמהלך דין ודברים שהתפתח ביניהם נתן לו מכת אגרוף בזרועו.

15. המעשים שביצע הנאשם מבססים עבירה של תקיפה. אשר לחבלה הממשית, תואר על ידי המתלון כי מכת האגרוף גרמה לו לכאב בזרוע ולאדמומיות אך הוא לא פנה לקבל טיפול רפואי.

על פי הערת החוקר המוסכמת שהוגשה לבית המשפט, החבלה הנטענת צולמה, ואולם התייעוד המצולם לא הוצג לבית המשפט כראיה מטעם התביעה. משכך, עולה ספק ביחס לטיבה ומהותה של החבלה. בנסיבות אלה לא הוכח מעבר לספק סביר כי מכת האגרוף שהכה הנאשם את המתלונן גרמה לו לחבלה של ממש, ומטעם זה יש להרשיע את הנאשם בעבירת תקיפה בלבד לפי סעיף 379 לחוק העונשין התשל"ז-1977.

16. אשר לאיומים על עצור אחר בעת שהותו של הנאשם בתא המעצר בבית משפט השלום בירושלים, תיאור מעשיו של הנאשם עולה מתוך ת/2, זכ"ד של הסוהר, אשר צפה במצלמות ושמע מעמדתו את שהתרחש ו-ת/7, הודעת העצור נחום ספרא שהיה קורבן המעשים. ראיות אלה הוגשו בהסכמת ההגנה כראיה לאמיתות תוכן ומשכך יש לדחות את טענתו של הנאשם בעדותו לפיה לא אמר דבר לשותפו לתא המעצר.

17. הנאשם לא נחקר בחשד לעבירת איומים. הוא הואשם בעבירה זו מבלי שהתאפשר לו למסור את גרסתו במשטרה. על פי פסיקת בית המשפט העליון ברע"פ 1030/05 **ריקו ברקו נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו 3.2.2005], סדר הדברים הראוי הוא כי חשוד יחקר על החשדות המיוחסים לו בטרם יוגש נגדו כתב אישום. יחד עם זאת, במקרים בהם לא נגרם עיוות דין ומתאפשר לנאשם למסור את מלוא גרסתו לאחר שראיות התביעה מונחות בפניו, אין הדבר יכול להוות נימוק לזיכויו הנאשם.

18. במקרה דנן, הגם שעבירת האיומים בה מואשם הנאשם מופיעה באותו אישום עם עבירת התקיפה, מדובר בעבירה שבוצעה לכאורה במועד ובאירוע נפרד, בנסיבות אחרות מנסיבות התקיפה, כלפי קורבן אחר וראוי היה לחקור את הנאשם בגינה חקירה שבה יתאפשר לו למסור גרסתו ביחס למעשים. העובדה כי נאשם לא נחקר בגין עבירת האיומים, משמעותה במקרה דנן, כי הגרסה שמסר הנאשם לראשונה בבית המשפט אינה יכולה להיחשב גרסה כבושה. משכך, לא סברתי כי יש באי חקירתו של הנאשם בגין עבירת האיומים במקרה דנן כדי לפגוע בהגנתו.

19. על אף האמור, כפי שתואר בפתח הכרעת הדין, בשל הניסוח המרושל של כתב האישום על ידי המאשימה, הנאשם 1 הוא שהואשם מלכתחילה בעבירת האיומים כלפי נחום ספרא, הגם שעובדות כתב האישום המקורי מתארות כי ביצע עבירת תקיפה ולא איומים. הנאשם 1 הודה בעבירת האיומים, הורשע בביצועה, ופסק הדין בעניינו הפך חלוט.

ההיגיון ותחושת הצדק מחייבים כי מתחת ידו של בית המשפט לא תצאנה סותרות (ראו ע"פ 4086/91 **יוסף מימון נ' מדינת ישראל** (פ"ד מו(2) 868 וכן דנ"פ 4971/02 **משה זגורי נ' מדינת ישראל** [פ"ד נח(4) 583, 609]).

אם יורשע הנאשם בעבירת האיומים יהיה בכך כדי לסתור את פסק הדין החלוט בעניינו של נאשם 1 שהורשע בעצמו בעבירה זו, בגין אותם מעשים המיוחסים כעת לנאשם. בנסיבות אלה סברתי כי מדיניות משפטית ראויה אינה מאפשרת במקרה דנן הרשעתו של הנאשם בעבירת האיומים ואני מזכה אותו מעבירה זו.

20. סיכומם של דברים: הנאשם מורשע בעבירת תקיפה לפי סעיף 379 לחוק העונשין התשל"ז-1977 ומזוכה מעבירת איומים, לפי סעיף 192 לאותו החוק.

ניתנה היום, כ"ו כסלו תשע"ז, 26 דצמבר 2016, במעמד הצדדים